

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24400/2023
28.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Владимир Грујчић, адвокат из ..., против туженог Града Суботица, кога заступа Градско правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 795/23 од 23.05.2023. године, у седници одржаној 28.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 795/23 од 23.05.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 795/23 од 23.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици Гж 795/23 од 23.05.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба туженог и преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Суботици П 369/2022 од 23.02.2023. године, тако што је тужени обавезан да тужиљама исплати трошкове парничног поступка од 246.532,00 динара (уместо досуђеног износа од 260.032,00 динара), док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке, којима је тужбени захтев усвојен и обавезан тужени да свакој од тужиља исплати по износ од 203.118,50 динара на име накнаде за извршену фактичку експропријацију по $\frac{1}{2}$ власничког удела тужиља на три катастарске парцеле ближе наведене у тим ставовима изреке, у КО ... у Суботици.

Против другостепене пресуде заступник туженог је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...10/23, у даљем тексту ЗПП).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која се

не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом је одлучено о потраживању тужила за исплату накнаде за фактичку експропријацију до које је дошло тако што су на парцелама у сувласништву тужила, ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, направљене улице, што је и предвиђено Генералним урбанистичким планом туженог, Планом Генералне регулације „Х“ за Месну заједницу „Пешчара“, а укупна тржишна вредност парцела утврђена је налазом и мишљењем вештака. О праву тужила на накнаду због извршене фактичке експропријације судови су одлучили применом материјалног права у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучено о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем, па узимајући у обзир тражену правну заштиту, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведеног разлога, на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом од 19.12.2019. године, тужиле су тражиле исплату укупног износа од 646.560,00 динара, односно по 325.281,50 динара за сваку од тужила. Након што је вештак дао налаз и мишљење тужиле су на рочишту за главну расправу одржаном 18.01.2021. године смањиле тужбени захтев на укупан износ од 406.231,51 динар, односно по 203.118,50 динара за сваку од тужила, што по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи по 1.732,16 евра за сваку од тужила.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови о којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе у смислу одредбе члана 468. ЗПП, ни за једну од тужила, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

